

Sygn. akt I CZ 39/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa L. S.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej budynku przy ul. K. [...]

w W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej C. P.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 maja 2013 r.,

zażalenia strony pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej budynku

przy ul. K. [...] w W.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 31 stycznia 2013 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 31 stycznia 2013 r. odrzucił skargę kasacyjną pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej budynku przy ul. K. [...] w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 czerwca 2012 r. uznając ją za niedopuszczalną.

W stanie faktycznym sprawy powódka L. S. dochodziła ustalenia, że właścicielem lokalu mieszkalnego nr 18 przy ul. K.[...] w W. jest Miasto W.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 lutego 2011 r. w ten sposób, że powództwo oddalił, zasądził od L. S. 3600 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz uchylił punkt 3.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 11 lipca 2012 r. sprostował z urzędu niedokładność w punkcie pierwszym wyroku Sądu Apelacyjnego w ten sposób, że po słowie: „powództwo” wpisał słowa: „skierowane przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej budynku przy ul. K. [...] w W.”.

Skarżąca w zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego zarzuciła naruszenie przepisów postępowania tj. art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. poprzez przyjęcie, że skarga kasacyjna pozwanej jest niedopuszczalna z uwagi na to, że pozwana nie ma interesu w zaskarżeniu wyroku Sądu Apelacyjnego.

W konkluzji wniosła o jego uchylenie i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie. Rację ma skarżąca, że Sąd drugiej instancji odrzuca skargę kasacyjną w razie wystąpienia przesłanek określonych w art. 398⁶ § 2 k.p.c. Określenia zakresu użytego w tym przepisie pojęcia „innych przyczyn niedopuszczalności” skargi kasacyjnej, poza wyraźnie w nim wymienionymi, należy poszukiwać w przepisach art. 398² § 1-3 k.p.c. Interes prawny w zaskarżeniu nie jest pojęciem ustawowym, ale w judykaturze przyjmuje się konieczność jego istnienia jako przesłanki środka odwoławczego (gravamen). Chodzi tu o pokrzywdzenie strony treścią orzeczenia wynikające z różnicy między

zgłoszonym przez nią żądaniem a końcowym rozstrzygnięciem. O tym, czy interes taki istnieje, przesądza uzyskanie bądź nieuzyskanie przez stronę zaspokojenia jej sfery materialnoprawnej, realizowanej w procesie sądowym (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1971 r., III CZP 79/71, OSNC 19872, nr 6, poz. 101 oraz dnia 8 kwietnia 1997 r., I CKN 57/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 66). Żaden z przepisów przesądzających o przyczynach niedopuszczalności skargi kasacyjnej nie wskazuje na brak interesu prawnego strony wnoszącej skargę kasacyjną.

W konsekwencji oznacza to brak uprawnienia Sądu drugiej instancji do badania istnienia interesu prawnego strony wnoszącej skargę kasacyjną, skoro nawet ewentualny pozytywny wynik tego badania nie dawałby podstawy w świetle art. 398⁶ § 2 k.p.c. do odrzucenia jej z tej przyczyny przez Sąd drugiej instancji (por. postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2006 r. V CZ 147/05 niepubl.).

W ocenie Sądu Najwyższego w składzie rozpoznającym tę sprawę, zasadny jest wyrażony w nowszym piśmiennictwie pogląd, że badanie istnienia interesu prawnego w zaskarżeniu jest przejawem dokonywania oceny merytorycznej, co przemawiałoby – w razie stwierdzenia braku interesu skarżącego we wniesieniu skargi kasacyjnej – za oddaleniem tego środka zaskarżenia, do czego nie jest oczywiście uprawniony Sąd drugiej instancji. Już więc z tych przyczyn zaskarżone postanowienie nie mogło się ostać.

W przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny odrzucając skargę kasacyjną pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej uznał, że nie ma ona interesu w zaskarżeniu wyroku Sądu Apelacyjnego, którym oddalono skierowane przeciwko niej powództwo.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze k.p.c. w zw. z art. 394 § 3 k.p.c.